

Ĉapitro ok

La Majstro de Pocioj

“Tie, rigardu.”

“Kie?”

“Apud la alta ruĝharulo.”

“Kun la okulvitroj?”

“Ĉu vi vidis lian vizaĝon?”

“Ĉu vi rimarkis lian cikatron?”

Flustradoj sekvis Hari ekde la momento, kiam li eliris el sia dormejo la sekvantan tagon. Homoj, viciĝantaj ekster klasĉambroj, staris piedpinte por bone rigardi lin, aŭ en la koridoroj revenpaŝis por ree preteriri lin, fiksrigardante. Hari preferus, ke ili ne faru tion, ĉar li klopodis eltrovi la vojojn al siaj klasoj.

Ekzistis cent kvardek du ŝtuparoj en la kastelo de Porkalo: iuj larĝaj kaj ampleksaj; iuj mallarĝaj kaj skuiĝemaj; iuj kondukis aliloken hazarde je la vendredoj; iuj entenis malaperantan ŝtupon meznivele, kiun oni devis primemori kaj pretersalti. Ja estis pordoj nemalfermeblaj, krom se oni ĝentile pripetis ilin, aŭ tiklis al ili la precize ĝustan lokon; kaj pordoj, kiuj eĉ ne estis veraj pordoj, sed firmaj muraj, kiuj simple ŝajnigas esti pordoj. Plue, estis ege malfacile memori, kie io ajn lokiĝas pro tio, ke ĉio evidente ĉirkaŭvadis ofte. La homoj de la pentraĵoj daŭre vizitis unu la alian, kaj Hari opiniis, ke la kirasaj kombineoj kapablas ĉirkaŭmarŝi.

Ankaŭ la fantomoj neniom helpis. Estis ĉiam malagrabla ŝoko, kiam iu el ili subite traglitis la pordon, kiun oni provis malfermi. Preskaŭ Senkapa Niko ĉiam ŝatis helpi la novajn Oragrifajn pri la ĝusta direkto, sed Ĝenozo la Brufantomo egalvaloris du ŝlositajn pordojn kaj unu trompan ŝtuparon al tiu, kiu malfruis por iu klaso kaj trafis lin. Li faligus al oni rubujojn sur la kapon, tirus la tapiŝon de sub la piedoj, ĵetbatus onin per kreteroj, aŭ ŝtelvenus, nevideble, al oni de malantaŭen, ektirus lian nazon, kaj ŝrikus, “KAPTIS VIAN RONKILON!”

Eĉ pli malhelpo ol Ĝenozo, se tio eblis, estis la intendanto, Argus Ŝteleti^[24]. Hari kaj Ron sukcesis prikuspi lin ĝuste je sia unua mateno. Ŝteleti ektrovis ilin dum ili provis perforti sian vojon tra pordon, kiu malbonŝance estis la enirejo al la eksterlima koridoro de la tria etaĝo. Li